

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 17/2026-53

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Jakubom Andreánskym, advokátom, Vilová 6, Bratislava, proti upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Pz 197/25/1000-5 z 3. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. septembra 2025, doplnenou podaním doručeným 17. novembra 2025, domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, podľa čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. b) a c), čl. 7 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 47, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Pz 197/25/1000-5 z 3. septembra 2025 (ďalej len „namietané upovedomenie“). V ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby namietané upovedomenie zrušil a vrátil vec sťažovateľa generálnej prokuratúre na nové konanie a priznal tiež sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v špecifikovanej výške a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie pre zločin vydierania uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV (ďalej len „OR PZ“) ČVS: ORP-473/1-VYS-B4-2024 z 9. decembra 2024 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). Sťažnosť, ktorú sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu uplatnil, bola zamietnutá uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 2Pv 449/23/1104-51 zo 17. januára 2025. Na podklade návrhu sťažovateľa z 23. januára 2025 na postup podľa § 363 Trestného poriadku bolo

uvedené uznesenie okresnej prokuratúry ako nezákonné zrušené uznesením generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Pz 84/25/1000-3 z 30. apríla 2025 a okresnej prokuratúre bolo prikázané v sťažovateľovej trestnej veci opakovane konať. Okresná prokuratúra uznesením č. k. 2 Pv 44/23/1104-76 z 21. mája 2025 opakovane sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietla. Sťažovateľ opätovne požiadal 30. mája 2025 generálnu prokuratúru o zrušenie oboch rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní postupom podľa § 363 Trestného poriadku. Namietaným upovedomením generálna prokuratúra informovala sťažovateľa, že jeho návrhu nevyhovela, keďže nezistila porušenie zákona pri vydaní oboch uvedených rozhodnutí.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ústavný súd oboznamuje, že je trestne stíhaný pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu vydierania. V ústavnej sťažnosti predkladá tvrdenie o nezákonnosti vzneseného obvinenia, ktoré odôvodňuje argumentáciou o nedostatočnosti dôkaznej situácie, keď jediným dôkazom proti nemu má byť výpoveď svedka poškodeného, u ktorého sťažovateľ poukazuje na jeho trestnú minulosť oslabujúcu podľa neho dôveryhodnosť jeho svedectva. Podľa sťažovateľa okrem tohto dôkazu neexistuje voči nemu žiaden priamy dôkaz a ani reťaz nepriamych dôkazov, ktoré by boli dostatočnou oporou pre vznesené obvinenie.

4. Sťažovateľ ďalej dôvodí argumentáciou o nenaplnení jednotlivých znakov trestného činu vydierania. Takisto predkladá tvrdenia o nezákonnosti vedeného trestného konania, keď podľa jeho vyjadrenia bolo trestné konanie vedené po dlhšiu dobu bez toho, aby mu bolo vznesené obvinenie, čo malo za následok porušenie jeho obhajobných práv. Namietajú tiež, že nebol vypočutý pred vznesením obvinenia, čím malo podľa neho dôjsť k porušeniu jeho práv v postavení podozrivého. Napokon formuluje tvrdenie o neúplnosti vedeného vyšetrovacieho spisu, v ktorom podľa jeho vyjadrenia nie sú obsiahnuté všetky výpovede poškodenej osoby.

5. Sťažovateľ tvrdí, že všetky tieto prezentované námietky zahrnul do svojho návrhu z 30. mája 2025 na postup podľa § 363 Trestného poriadku, ktorý adresoval generálnej prokuratúre, nedostal však na ne v namietanom upovedomení náležitú odpoveď.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Z obsahu argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ porušenie svojich označených práv vidí v postupe generálnej prokuratúry, ktorá sa nestotožnila s jeho stanoviskom o nezákonnosti uznesenia OR PZ o vznesení obvinenia a uznesenia okresnej prokuratúry a nevyhovela jeho návrhu na zrušenie dotknutých rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní.

7. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom, resp. orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, resp. orgány verejnej moci,

ktoré sú v trestnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v ustanovení § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 386/2019, II. ÚS 124/2021, II. ÚS 428/2021, II. ÚS 257/2021).

8. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

9. Ústavný súd poukazuje na viaceré relevantné ustanovenia Trestného poriadku. Podľa § 215 ods. 1 písm. a) prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak je dostatočne odôvodnený záver, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. Podľa § 241 ods. 1 písm. f) v rámci preskúmania podanej obžaloby samosudca obžalobu odmietne a vráti vec prokurátorovi, ak zistí závažné procesné chyby, najmä porušenie práva na obhajobu alebo ak zistí, že prokurátor nepredložil úplné spisy vrátane všetkých dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní, že obžaloba nespĺňa náležitosti podľa § 235 alebo že spolupracujúcej osobe boli poskytnuté nezákonné benefity. Podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Takisto ústavný súd upriamuje pozornosť na § 306 a nasl. Trestného poriadku, podľa ktorých je opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, pričom obžalovaný ako osoba oprávnená podať odvolanie proti výroku rozsudku, ktorý sa ho priamo dotýka, môže toto odvolanie podať pre nesprávnosť výroku, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba. Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok: a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby, b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy. Takisto nemožno opomenúť možnosť podať dovolanie, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] alebo ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku]. V tomto kontexte ústavný súd dodáva, že v zmysle rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

(ďalej len „najvyšší súd“) zakladá nezákonný postup polície pri získavaní dôkazov v predsúdnom konaní dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, keďže uvedená nezákonnosť devalvuje takto získané dôkazy a prenáša sa aj na dokazovanie vykonávané v rámci etapy súdneho konania (pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 12/2015 z 15. apríla 2015).

10. Z jednotlivých ustanovení Trestného poriadku citovaných v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že skutočnosti namietané sťažovateľom o prípadnej nezákonnosti vzneseného obvinenia potenciálne zakladajú (nie bez ďalšieho preukazujú, pozn.) dôvod na zastavenie trestného stíhania, odmietnutie obžaloby, oslobodenie spod obžaloby, prípadne podanie odvolania a dovolania. Platná právna úprava trestného konania teda sťažovateľovi umožňuje v nasledujúcich štádiách trestného konania v rámci uplatnenia práva na obhajobu domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich označených práv podaniami, na základe ktorých sú konajúce orgány verejnej moci oprávnené a povinné preskúmať opodstatnenosť tvrdení sťažovateľa o nezákonnosti vzneseného obvinenia.

11. Za týchto okolností nie je daný dôvod, aby ústavný súd vstupoval v danej fáze do prebiehajúceho trestného konania vo veci sťažovateľa a neprípustne si tak predčasne uzurpoval právomoc iných orgánov verejnej moci. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy).

12. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

13. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu